

NOČNÍ

T
E
R
A
S
A

I
V
A
N
A

PEROUTKOVÁ

motto

Noční terasa

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Ivana Peroutková

Noční terasa – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**I V A N A
P E R O U T K O V Á**

**N O Č N Í
T E R A S A**

**I V A N A
P E R O U T K O V Á**

**N O Č N Í
T E R A S A**

motto

**CAORLE,
ZÁŘÍ 2023**

Lasciate ogne speranza, voi ch'intrate...
(Dante: Božská komedie)

1

Ještě tu nebyli, ale doufala, že se objeví. Byl to její poslední den na dovolené v Caorle.

Zatím si pod kamenným molem rozložila ručník, do škvíry mezi kameny zasunula plastovou lahev s vodou z kohoutku. Prázdnou tašku položila na odložený slamáček, aby jí neuletěl, letní šaty odhodila na kraj ručníku a bosá přeběhla po horkém písku na kraj moře. Voda nestudila, zároveň nebyla natolik teplá – pro ni –, aby do ní rovnou vběhla. Kromě toho – jak často opakovala – měla přece dost času: co jiného dělat na pláži než se opalovat, koupat, procházet se a trochu si číst. S vodou po kolena brouzdala sem a tam, z dálky si prohlížela nekonečnou řadu hotelů nebo obzor moře na opačné straně a mezitím, nenápadně, ve skrytu, zkoumala blízké obličejy. Vždycky se někdo přiblížil a zase vzdálil; rozlišovala výrazy před koupáním a po něm, zadumanou blaženost osamělců, plachou zamilovanost mladého páru, bujarou veselost mladíků. Občas ze dna vytáhla mušli, a když si ji prohlédla, hodila ji zpátky.

Čas plynul v teplém vlídném bezčasu.

Rozhodla se, že poplave ke kostce. Tak říkala bílému pontonu vzdálenému asi sto metrů nebo možná dvakrát tolik od břehu. Anebo ještě víc, ale odhadla,

že tuhle vzdálenost snadno uplave, třebaže zvolní tempo a plavání ji začne nudit.

Trpělivě střídala prsa, kraula i vlastní pokus o motýlka, přetáčela se na bok a na záda, až dorazila ke zrezlým schůdkům obaleným slizkou směsí chaluh a řas. Nikdo tu nebyl. Lehla si doprostřed na vyhrátý umělohmotný povrch, vlny kolébaly pontonem a ponton zase jejím tělem, zavřela oči, šťastně a zhluboka oddechovala. Teď se cítila tak zdravá; propnula špičky, paty, žádný náznak bolesti. Ležela na bílém pontonu, sama, sto padesát metrů od břehu, tři sta metrů od hotelů, asi kilometr a půl od kostela Madonna dell'Angelo, ponton se cvrkł v kostičku, letěla v letadle a shlížela dolů na celé Caorle.

Dusot dětí rozhýbal volně spojené desky do malého zemětřesení a jí se připomněl jeden sen z dětství. Pamatovala si, že se několikrát opakoval: Tmavé kry se nevyzpytatelně přibližovaly a rozestupovaly a ona se snažila přeskočit z jedné na druhou. V ruce držela ucha bílého děrovaného košíčku z umělé hmoty, z jeho ok propadávaly mince do škvír mezi krami. Snažila se zachránit sebe a snažila se zachránit mince. Sebe kvůli mincím, protože nikdo jiný tu už nebyl, zůstala sama, vyděšená a zoufalá, ale zároveň věděla, že musí dávat pozor na kry a na škvíry, že to je důležitější než ztráta mincí, že jestli chce zůstat živá, musí překonat strach.

Apokalyptický sen jako ze strašidelné pohádky. Třeba nějakou strašidelnou pohádku tenkrát hodně prožívala a fascinovala ji statečnost. Ale třeba to bylo úplně jinak.

Na kraji pontonu se odhodlala, skočila šipku a plavala nazpátek. Dusot a křik dětí se vzdalovaly, až je přestala vnímat, přetočila se na záda, nad sebou nekonečnou plochu modrého nebe, a vtom ji napadlo: možná už přijeli?! Ale i kdyby tam byli, nemohla je propásnout, trvalo to vždycky dlouho, určitě delší dobu než její plavba ke kostce a zpátky. Otočila se na břicho, aby se mohla podívat ke břehu, a – spatřila je. Ještě stáli na písku.

Když se nohama dotkla dna a pomalu kráčela z moře, stále se nepohnuli. V jednom invalidním vozíku seděl on, ve druhém ona. Seděli mlčky a jakoby zaboření v odevzdaném čekání. Vlastně se nepoznalo, jestli se těší. Živé, nemohoucí, poněkud zkroucené a téměř nahé figuríny. Pravděpodobně o něco starší než jejich ošetřovatelé. Dva opálení mladíci v letních černých kalhotách postávali za vozíky a občas mezi sebou něco prohodili. Ten pro něj měl husté vlnité vlasy stažené do culíku. Ten pro ni měl vyholenou hlavu na skráních a potetovaná ramena. Prošla za jejich opálenými zády, tak blízko, že ucítila závan opalovacího krému s nasládlou vůní kokosu. U kamenného mola přes sebe hodila ručník, zapálila si cigaretu a posadila se na písek. Taky čekala, trpělivě a klidně, protože si zaplavala a teď kouřila a byla si skoro jistá, že se dočká.

První vyjel ten s tím culíkem, a jak se vozík pomalu a postupně nořil do vody, spolu s ním klesalo i bezvládně zabořené tělo. Bylo v moři tak po pás, když se ošetřovatel zastavil. Ten, který seděl, pootočil hlavu

dozadu a něco mu říkal, ošetřovatel se naklonil, potřásl culíkem a cosi dodal. Po chvíli pokračovali, až se skoro celý vozík ponořil a vyčnívala z něj pouze hlava a ramena. Ošetřovatel ho mírně zaklonil, takže ten uvnitř napůl seděl a napůl ležel ve vodě. Stejným způsobem se k nim zakrátko přidal druhý vozík. Stáli na místě, obklopeni klidnou hladinou, všichni čtyři si něco navzájem sdělovali, zaslechla smích, a znovu zmlkli, dívali se někam před sebe, takhle střídavě něco poznamenali nebo mlčeli, trvalo to možná deset minut, čtvrt hodiny, vždycky to probíhalo skoro stejně, idylicky, prostě a spokojeně.

Po vykoupání se na pláži dlouho nezdrželi, jako obvykle zamířili dozadu k hotelům, až zmizeli z dohledu.

Váhala, jestli si má ještě zapálit. Během pozorování si nasadila slamáček a z mokrých vlasů jí na kůži dopadaly kapky, ale slunce vodu vysušilo a znovu skoro nesnesitelně pálilo. Vstala a přešla pár kroků ke skříňce s lahví. Voda z kohoutku nestihla zteplat, a tak pila dlouho a žíznivě. Dlaní plnou vody si rychle otřela obličej. Bylo to lepší. Mohla by se brouzdat s cigaretou v ruce. Váhala, měla přece dost času, přehlížela moře a pláž, až v tom pomalém putování zapomněla, nad čím váhá a že vůbec váhá.

Pak ho náhle spatřila.

To byl druhý objev. Jednou ho uviděla večer na promenádě, když se opíral o chodítko. Nepoměr mezi kratší a delší nohou rozhybal při chůzi kyčle do divokého kroužení, jako by se každou chvíli musel odstředivou silou vymrstit. Ale ještě předtím ho bez chodítka

poprvé spatřila tady. A teď podruhé. Vedla ho stejná malá drobná žena, opíral se o její ruku celou vahou mohutného těla, kroužil, nepoměr nohou s ním smýkal nahoru a dolů, přesto ho udržela a došli do moře. Tam se pustil a sám ušel kousek, kousíček, jako rozkymácený stožár, než s jedním příliš nakloněným rozmáchnutím zmizel pod hladinou. Po chvíli se vynořil, zanořil, vynořil, připomínal vorvaní nebo tulení tělo s lidskou hlavou, které se marně pokouší postavit. Ale po mnohých pokusech se mu to podařilo. A znovu ušel kousek, kousíček, než beznadějně, ovšem docela bezpečně zaplul pod hladinu.

Brouzdala se s cigaretou a přitom ho pozorovala, jak se pokouší chodit, jak se houževnatě snaží postavit, jak se převaluje. Kdyby malovala, jak by mohla v jeho tváři zachytit něco jako radostné zoufalství? Ale určitě převážila radost.

Zastrčila si típnutý vajgl do kalhotek a opět vyrazila ke kostce.

Ted' už při plavání myslela i na Evu a na Gábinu. A taky na Sašu. Až se vrátí do Prahy, Saša jí určitě zavolá a bude se vyptávat.

„Tak co, Katko, jaký to bylo?“

„Sašo, bylo to strašný, strašný, strašný.“ Ale ne, takhle ne. „Bylo to... bylo to prostě jiný, než jsem si představovala. Ne, nebylo to strašný, i když to vlastně bylo dost strašný. Bylo to strašný, horor, ale samozřejmě jsou mnohem strašnější věci.“

„V čem to teda bylo strašný?“

„No právě! V čem?!“

Na pontonu řádily děti, zabočila radši doprava a plavala rovnoběžně s břehem k dalšímu molu, dokud se neunavila. Lehla si na horký písek. Slunce ji hrálo, nohy nebolely, rozmáčený vajíčko dosud vězel za kalhotkami. Pomyslela si, že tamten u jejího mola se pravděpodobně už odkolíbal. Slunce hrálo, poslouchala vlny, jak se v pravidelných intervalech překlápí, zašumí, a ten táhlý hlubší zvuk, když se vrací do moře. Tam a zpátky, tam a zpátky, taky jako kolíbání, od věku věků. Poslouchala a pak, znenadání, ucítila, jak se v ní rozevírá hluboká děsivá prázdnota.

Zase! A vždycky stejně, znenadání, zákeřně, a přitom lhostejně, jako by smrt zaklepala na dveře.

V panice se jí rozbušilo srdce a snažila se zhluboka dýchat. Ale když první nápor pominul, hned chtěla zkoumat, co to je za úzkost. Kdyby ji poznala, snad by ji mohla přemocit, nebo si s ní aspoň nějak poradit. Co ji to děsí? Smrt? Stárnutí? Osamělost? Odtrženost? Vyprahlost? Vlastní ubohost? Povrchnost? Nesmyslnost života? Nesmyslnost vesmíru? Neláska? Nevíra...?

2

Ale jak úzkost pozvolna slábla, nakonec zůstala u toho, že si nedokázala vzpomenout, kdy to začalo. S pamětí byla na štíru. Nejen že si nepamatovala, kdy poprvé ucítila prázdnotu, která se lišila od všech předcházejících a celkem běžných úzkostí. Nemohla si vzpomenout ani na to, kdy ji vlastně začaly bolet nohy. Před měsícem? Dvěma? Třemi?

Vybavila si jeden den, kdy hlídala Tadeáška, někdy v půlce srpna, protože večer si ho dcera s manželem vyzvedli a odjeli rovnou na letiště, odlétali na dovolenou do Řecka. Měl letět poprvé, povídali si o tom. Vzala ho na procházku do lesa, nasbírali šišky a Tadeášek se strefoval do kmene. Sama házela dost bíděně, ale radila mu, jak má jednou nohou nakročit dopředu, nataženou levou rukou zamířit, pravou rukou máchnout dozadu a plnou parou vymrštit! Byla horlivá a nadšeně tleskala po každém povedeném hodu. Chtěla, aby spolu prožili krásný letní den. Jenže něco neustále překáželo, něco vadilo, něco to kazilo, proto byla taky tak horlivá, aby to kažení nevnímala. Zadívala se na Tadeáškův napjatý soustředěný obličej a náhle si uvědomila, že je to ta bolavá tíha. Jako by měla v lýtkách kila závaží. Zaklela. Vždyť to fakt už bolelo!

A ještě jí utkvělo jedno ráno, někdy před házením šišek. Posadila se na kraj postele a zlehka opřela chodidla o podlahu. Zdálo se, že by mohla jít úplně normálně. Ale když si stoupla, bolest dole v nohách tak zesílila, že se musela opřít o okenní parapet. V předklonu a s úpěním se dobelhala na záchod. Potom do kuchyně, kde si uvařila kafe. Když už se trochu pohybovala, bolest se zmírnila. Zapálila si cigaretu a přenesla kafe na stůl. Vestoje propínala lýtku na střídačku: pata, špička, pata, špička... a potom i vsedě. Masírovala si lýtku hřbetem ruky. Bolest pomalu polevovala.

K večeru o ní už obvykle nevěděla. Říkala tomu, že ji rozchodila. Většinou dělala něco na zahradě, říkala, že po ní poletuje jako motýl, jenže tak lehounká nebyla, zapotila se, a když v rohu bojovala s přerostlým rdesnem, říkala si, že dře. Ale tělo pořád fungovalo, u rdesna se vybičovala a s potěšením prožívala, jak dokáže být ještě silná, mrštná, ohebná, v podstatě mladá.

Mezitím se hromada uschlých větví a vykořeněných mladých prutů postupně zvedala, až jí napěchované roští připomínalo obrovské křovinaté zvíře. Lehla si na jeho hřbet a dívala se do červeného nebe, celá zpocená, podrápaná, unavená a šťastná, roští vonělo dřevem a zemí, červánky zářily, z vděčnosti by brečela, kdyby jí tekly slzy. Teprve když takhle chvíle pomínula, napadlo ji, v čem je výhoda stáří. Člověk je vděčný jenom za to, že se cítí zdravý. Protože kdyby byl ve stáří opravdu zdravý a plný sil, musel by si zoufat, že je toho už tolik nenávratně pryč.

Neměla by si bolavé nohy spíš pěstovat?

Mezi šestou a sedmou přijížděl Pavel. Hned zmizel v kuchyni, i do zahrady se rozlehl zvuk vytlačeného špuntu. Pravidelný rituál: otevřít si lahev, vypít jednu dvě skleničky a začít vařit večeři. Zvykl si vyjít se skleničkou na terasu a zavolat: „Tak co nohy?“

Odpovídala *dobrý* a pokaždé se podívala, jak mu za poslední měsíce zbělely vlasy.

Když večeřeli na terase a on už byl trochu opilý, dodávala: „To budou ty ploché nohy. Bortí se mi klenba. Měla bych si objednat ortopedický vložky.“

„Tak tam zavolej.“

„Jo, zavolám.“

„To říkáš furt.“

„Já vím.“

„No tak zavolej.“

„Zejtra. Zejtra zavolám.“

Ale odkládala to a na konci srpna jí zavolala Eva, jestli by nejela v září do Caorle. Autobusem na čistých osm dní, levně, za babku. Postupně z ní vylezlo, že je to český hotel pro Čechy, s českým jídlem, a teprve nakonec, že tam chce malovat, že jede i Gábina, která si taky bere barvy. Když tak jí, Katce, barvy půjčí, jak chce, může se přidat, anebo zůstat u moře, cokoliv, jak je libo.

Zaváhala, ale zeptala se: „Co Saša?“

Uslyšela laskavý tón: „Jo, jasně. Zavolej jí.“

Zavolala jí hned. Saša nemohla, protože v tu dobu měla provádět skupinu turistů. Navíc to začala pochybovačně rozpitvávat: „V Itálii česká kuchyně? To tam budete jíst vepřo knedlo zelo?“

„Snad někdy budou aspoň špagety, ne? V nejhorším se dá jít na večeři jinam. Vždyť co? Hlavní je moře, Caorle je prý hezký městečko, a navíc jsou blízko Benátky. A za babku. Ani ne za deset tisíc.“

„Hele, já bych si klidně připlatila, abych v Itálii nemusela žrát vepřo knedlo zelo. Mám tušení, že to bude docela příšernej hotel. No, jsem zvědavá, co budeš vyprávět. Každopádně holky pozdravuj a užijte si to i s tím vepřo knedlo zelem.“

Vyšla na terasu. Byla teplá noc, ze zahrady slyšela cvrčky. Z otevřeného okna se ozývaly hlasy z televize. Vzala si ze stolu nedopitou sklenku vína a zapálila si cigaretu. Najednou se cítila strašně sama. Nebyla to ta děsivá prázdnota, jenom se prostě cítila opuštěně. Sama mezi televizí a cvrčky. A jak ten pocit sílil, v duchu si zašeptala: Jestli do Caorle nepojedu, já to tu nevydržím!

Těšila se. Ta cesta ji přinutila objednat se k praktické doktorce. Ještě předtím si jela koupit něco na sebe. Ve výprodeji v New Yorkeru objevila krátké šatičky s dlouhými rukávy. Umělohmotná látka připomínala lehký mušelín, v duhově promíchaných barvách převažovala světle oranžová a světle zelená. Teprve v kabině zjistila, že dole je sešitý rozkrok, takže se nejdřív musí navléct do šortek. Zip na zádech sahal až k zadku. Musela se všelijak kroutit a střídat ruce seshora a zezdola, než se jí podařilo zip zapnout. Ovšem stálo to za to, padly jí. Stoupla si na špičky, jako by si vzala boty na podpatku. Už přesně věděla, že to budou ty krémově bílé s páskem kolem kotníku,

ty, které šoupala nahoru do botníku. Pořád měla hezké nohy, hezké opálené nohy, i když ji bolely. Ale teď ne, teď vůbec ne. Pořád měla hezkou postavu a k ní hrůvu rozpuštěných vlasů, nevypadala na šedesát, i když. V Praze by v těchhle šatíčkách už nechodila, ale v Caorle klidně. Asi naposled. Ještě jednou si zahraje na mladou a přitažlivou. Jen tak sama pro sebe. Jako se v únoru v Benátkách všichni navlečou do masek a ty masky v černé, zlaté a stříbrné jsou perverzní, úchvatně a morbidně perverzní, protože lidi v nich vědí, že neuniknou, a přesto se předvádějí, přesto flirtují, přesto pokoušejí, jako by si zahrávali i se samou smrtelností.

U doktorky pověsila batoh a šaty na opěradlo židle. Začala tím, že pozítří odjíždí k moři, a tak přišla pro jistotu. Teď je to úplně v pohodě, teď by k ní nešla, ale ráno se ani nemůže postavit. Snažila se bolest přesně popsat a přitom se dívala do klidných, nevzrušených doktorčinych očí i na celý obličej s bledě růžovou namalovanou pusou, letmo zahlédla cihlovou červeň nehtů. Slušelo jí to, zestárla, ale vlastně zhezkla, měla šmrnc jako dáma v letech, jako Italka, spočítala si, že jí je určitě něco přes sedmdesát, jednu dobu se říkalo, že chlastá a není dobrá doktorka, že něco zanedbala nebo neodhadla, ale teď přinejmenším o sebe dbala a jen s lehkou námahou vstala ze židle a pronesla spíš věcně než starostlivě: „Tak mi to ukažte.“

„Takhle nic neuvidíte,“ prohodila Katka a vyhrnula si široké nohavice nad kolena.

Doktorka jí promačkávala lýtka.

„Nic?“

„Nic.“

„Jak dlouho vás to bolí?“

„Dva měsíce? Tři?“

„Nateklý to nemáte, červený taky ne, žíly to nejsou.“

„Teď je to úplně v pohodě, ale ráno... Nemůžou to být ploché nohy? Měla bych si objednat ortopedický vložky?“

„No ty si určitě objednejte. A děláte s tím teda něco?“

„Občas mažu mastičkama. Třeba opodeldokem.“

„Tak to mazejte. Až se vrátíte, tak se tu zastavte. Stejně vám chci udělat celkový vyšetření. Heleďte se, zastavte se ráno na krev a dám vám ještě zkumavku na moč.“

„Můžou to být ty ploché nohy? Zborcená klenba?“

„Ale jo, můžou. Heleďte se, uvidíte, až se vrátíte. A kam vůbec jedete?“

Když se ve dveřích loučila, na délku ordinace se na sebe usmála.

„Teda šedesát bych vám rozhodně nehádala!“

„Jo jo, letí to...“

Po večeri se v nových šatičkách a s krémově bílými botami na podpatku předvedla Pavlovi. Vykračovala po terase, schválně kladla nohu před nohu a napodobovala chůzi manekýnek na molu, pohupovala boky, nasadila ten typicky přezíravý sebevědomý výraz.

Líbilo se mu to. Kochal se. Přiopile vykřikoval: „Ty jo, ty jsi kočka! Ty jsi fakt kočka!“ A pak: „Já tě asi

někam zatáhnu.“ A pak: „Ty jo, já tě dneska vošoustám. Co? Dáme sex?“

Potřebovala se rychle opít. Ne moc, aby se jí nezvedal žaludek, jenom aby zvláčněla a aby jí to bylo jedno. Na posteli se přetočila na břicho a vyzvala ho: „Musíš mi rozepnout zip.“

„Já vím, prosím tě.“

Zavřela oči a pomalu jela se zvukem zipu odshora dolů. Bylo to vzrušující, chtěla být nahá a chtěla se nádherně milovat. Snažila se honem rozepnout podprsenku, ale nestihla to. „Ne, tu si nech,“ řekl jí za zády a potom jí stáhl šaty a kalhotky a převalil ji na záda. Už oči neotevřela. Odevzdaně vnímala, jak se jí v puse kroutí jeho jazyk s přívalem nakyslých slin. Potom jí vyndal prsa z košíčků podprsenky a střídavě mačkal a cucal bradavky. Bylo to vzrušující. Ale už jinak. Teď si chtěla aspoň užít to svoje. Přeháněla roztoužený tón: „Ještě, ještě, ach, bože...“ A když se posunul dolů, jako v extázi vykřikovala: „Lízej, lízej, prosím tě, lízej!“

Bylo to tak směšný, tak pitomý, ona a on, jak přičinlivě poslouchal, ale fungovalo to. Krev se jí nahrnula do hlavy a brzy stoupala vzhůru, v duchu ho povzbuzovala, ať nepoleví, ať vydrží, a ještě a ještě, už jenom ještě a víc. Dostane to! Ach, bože, dostane to! Už tam skoro, skoro je! A – vybuchla.

„Tak dobrý?“

„Nádherný.“

Zůstala ležet s roztaženýma nohama a zavřenýma očima. Poslouchala, jak jde Pavel na záchod a čurá.